

in der die Hunde heulen u. s. w., TRIK. 1, 1, 105.

श्वन्त् (von 1. श्वन्, gesprochen श्वन्वत्) adj. Bein. einer Klasse von Apsaras AV. 11, 9, 15. 19, 36, 6.

श्वप adj. Hunde beschützend, — beaufsichtigend; Besitzer von Hunden HARIV. 14663.

श्वपच m. (nom. ०पक्) = श्वपच VOPALITA bei BHAR. zu AK. 2, 10, 20 nach ÇKDr. ०पचाम् M. 3, 92.

श्वपच gaṇa पचादि zu P. 3, 1, 134. m. Bez. einer best. verachteten Menschenklasse (Hunde kochend), oft dem Kāṇḍāla gleichgesetzt, AK. 2, 10, 20. TRIK. 3, 3, 207. H. 933. HALJ. 2, 443. ÇĀṆKH. GRH. 2, 14. चण्डालश्वपचानां तु बह्विधमात्रप्रतिश्रयः । श्वपचात्राश्च कर्तव्या धनमेयां श्वगर्दभम् ॥ M. 10, 51. MBH. 3, 105 (= MĀRK. P. 29, 23). 7, 8254. 12, 5003. 5386. fgg. SUÇR. 1, 63, 4. ग्रन्थोऽन्यस्य च विश्वासः श्वपचेन श्रुनो यथा Spr. 5105. VARĀH. BRH. S. 51, 5. 53, 84. RĪĠA-TAR. 5, 390. 392 (fälschlich ०पक ed. TR.). BHĀG. P. 3, 16, 6. 33, 7. 7, 9, 10. PAÑĀK. 1, 2, 40. Verz. d. Oxf. H. 91, a, 25. fg. f. 5, 6, 34. आ RĪĠA-TAR. 5, 404. — Vgl. श्वपाक, श्वद.

श्वपचता f. nom. abstr. von श्वपच MBH. 13, 188.

श्वपति m. Herr der Hunde VS. 16, 28. Besitzer von Hunden BHĀG. P. 9, 21, 9. श्वगर्दभपतयः Besitzer von Hunden und Eseln 5, 26, 24.

श्वपद् (श्वन् + पद् Fuss) m. AV. PRĀT. 3, 10. ein reissendes Thier: व्याघ्रः श्वपदामिव AV. 8, 5, 11. 19, 39, 4. — Vgl. श्वपद.

श्वपद n. Hundepfote, als Brandmahl M. 9, 237. Vivādaś. 44, 2. — Vgl. श्वपाद.

श्वपाक m. = श्वपच gaṇa न्यङ्गादि zu P. 7, 3, 53. तत्तुर्गीतस्तथोप्रायां श्वपाक इति कीर्त्यते M. 10, 19. BHĀG. 5, 18. MBH. 7, 9135. 12, 5387. 13, 772. 2583 (Abkunft). 5762. 6705. Spr. (II) 3639. BHĀG. P. 1, 11, 23. RĪĠA-TAR. 5, 217. 382. 389. f. 5, 390. fg. 393. 406. — Vgl. श्वपाकक.

श्वपाद m. = श्वपद RĪĠA-TAR. 6, 109.

श्वपुष्क m. n. Hunderuthe Spr. 3342. (II) 570. 2831. KĀTJ. ÇA. Comm. 399, 1. — Vgl. श्वपुष्क.

श्वफल m. Citronenbaum RATNAM. im ÇKDr.

श्वफल्क m. N. pr. eines Sohnes des Vṛṣṇi HARIV. 1908. fgg. 2081. 5085. 6628. 6649. VP. 431. fg. 435. BHĀG. P. 3, 1, 32. 9, 24, 14. — Vgl. श्वफल्क fg.

श्वभक्ष adj. Hundefleisch genießend MBH. 12, 5398. ०भक्ष्य ed. Bomb.

श्वभीरु m. Schakal (den Hund fürchtend) ÇABDAM. im ÇKDr.

श्वभोजन 1) n. eine Speise der Hunde, Bez. des Körpers BHĀG. P. 3, 14, 27. — 2) m. N. einer Hölle VP. 2, 6, 5. 27.

श्वथ 1) n. AK. 3, 6, 4, 22. SIDDH. K. 249, b, 1. m. n. Erdspalte, Loch; Grube AK. 1, 2, 4, 2. 3, 4, 25, 186. TRIK. 1, 2, 1. 3, 2, 15. H. 1364. HALJ. 3, 2. परि श्वथैव इति तानि वृष्याम् RV. 2, 27, 5. ÇAT. BR. 14, 2, 8. ०श्वदर 5, 2, 2. 3. 7, 2, 8. KĀTJ. ÇR. 6, 7, 13. 13, 3, 16. 16, 2, 2. 19, 2, 7. LĀTJ. 1, 7, 3. 4. 16. 3, 11, 1. उपरवा नाम श्वथाः 10, 15, 17. स्वयंखात GOBH. 4, 7, 8. GOP. 2, 13. KHĀND. UP. 2, 9, 8. माण्डूकं ०मुखे दृष्ट्वा MBH. 3, 13164. 13, 1649. श्वथाणि पूरयामासुः R. GORR. 2, 87, 11. SUÇR. 1, 23, 1. 110, 10. 134, 18. 2, 144, 8. KĀM. NĪTIS. 18, 67. VIKR. 18. VARĀH. BRH. S. 48, 16. 53, 90. 58, 54. 60, 6. BRH. 27 (25), 36. Spr. (II) 3317 (Gegens. तुङ्ग). KATHĀS. 21, 16. 34, 202. 64, 150. 65, 17. दुःखान्धा हि पतत्येव विपच्छुषु कातराः 101,

21. MĀRK. P. 43, 29. RĪĠA-TAR. 1, 302. 331. 372. BHĀG. P. 4, 7, 28. Verz. d. Oxf. H. 51, b, 30. ०तिर्यश्च ein Gruben bewohnendes Thier Spr. (II) 2190 (vielleicht ist aber श्वथे in der Hölle zu lesen). — 2) Hölle Spr. (II) 6278. SUBHĀSH. 141, 13. गच्छेत्स्वर्गं वा श्वथमेव वा SARVADARÇANAS. 82, 5. m. eine best. Hölle MĀRK. P. 10, 81. — 3) m. N. pr. eines Sohnes des Vasudeva HARIV. 1931. eines Fürsten von Kampāna RĪĠA-TAR. 8, 695.

श्वथपति m. wohl Höllenfürst ÇATR. 14, 13.

श्वथ् (von श्वथ), ०पति DHĀTUP. 32, 79, v. l. (गत्याम्, कच्छन्वीने, बिले, तङ्गे). श्वथितं adj. löcherig (ein Boden) gaṇa तारकादि zu P. 5, 2, 36.

श्वथवत् (wie eben) 1) adj. löcherig (ein Boden) SUÇR. 1, 135, 10. मुक्षत इव धावति गच्छतः श्वथवत्सुखम् MBH. 5, 1589. — 2) f. ०वती N. pr. eines Flusses HARIV. 9309. श्वथवती LANGLOIS.

श्वथित s. u. श्वथ्.

श्वथीप् (von श्वथ), ०पति für eine Grube halten: श्वथीपत्यपि मन्दिरम् Spr. (II) 3899.

श्वमांस n. Hundefleisch M. 10, 106. R. 1, 89, 19.

श्वमुख adj. ein Hundsgesicht habend; m. pl. N. pr. eines Volkes VARĀH. BRH. S. 14, 25, v. l. Verz. d. Oxf. H. 340, a, 16.

श्वयथ (von श्वा, श्वि) m. das Schwellen ÇAT. BR. 4, 2, 4, 11.

श्वयथु (wie eben) m. P. 3, 3, 89. Anschwellung, Aufgedunsenheit AK. 2, 6, 2. 3. H. 468. HALJ. 2, 447. SUÇR. 1, 40, 16. 45, 10. 101, 1. 118, 8. 308, 16. श्वयोः 258, 18. 2, 15, 4. वात 133, 7. 9. 11. ०कर 1, 148, 6. VARĀH. BRH. S. 32, 10. Verz. d. Oxf. H. 307, a, 3. 4.

श्वयन (wie eben) n. das Schwellen AV. PRĀT. 3, 40, Comm.

श्वयात् 1) श्वन् + यात् m. eine Art von Jātu RV. 7, 104, 20. 22.

श्वयीर्चि UNĀDIS. 4, 71. eine best. Krankheit UGĀVAL.

श्वयथ 1) श्वन् + यथ n. Hundeschaar; s. श्वयथिक.

श्वय्, श्वयति DHĀTUP. 32, 79 (गत्याम्, कच्छन्वीने).

श्वल्, श्वलति DHĀTUP. 15, 42 (आश्रुगमने, वेगे). SUÇR. 1, 96, 7.

श्वलित् (nom. ०लिङ्) adj. wohl wie ein Hund leckend P. 8, 4, 42, Schol.

श्वलेक्ष adj. was ein Hund auszulecken vermag, von einem Brunnen mit wenig Wasser P. 2, 1, 33, Schol.

श्वल्क, श्वल्कयति DHĀTUP. 32, 84 (परिभाषणे, भाषणे).

श्वल्, श्वलति = श्वल् DHĀTUP. 15, 43. श्वल्यति P. 7, 2, 2, Schol.

श्ववत् (von 1. श्वन्) adj. Hunde besitzend, — haltend M. 4, 216. MBH. 17, 82.

श्वविष्ठा f. Hundekoth M. 10, 91.

1. श्ववृत्ति f. Hundeleben, Bez. des Dienstes AK. 2, 9, 2. M. 4, 4. 6. Spr. 3292. (II) 4348. 4625. RĪĠA-TAR. 5, 133. BHĀG. P. 7, 11, 18. 20. 11, 17, 46. fg. Hier und da fälschlich स्ववृत्ति geschrieben.

2. श्ववृत्ति adj. = श्ववृत्ति PRĀJACĪTTRNĀ. 50, a, 3.

श्ववृत्तिन् adj. von Hunden lebend JĀGĀ. 1, 163.

श्वव्याघ्र 1) श्वन् + व्याघ्र m. Jagdleopard ĠATĀDH. im ÇKDr.

श्वशीर्ष adj. einen Hundskopf habend VJUTR. 205.

श्वशृ UNĀDIS. 1, 45. 1) m. Schwäher AK. 2, 6, 4, 31. H. 559. MND. r. 224. HĀR. 201. RV. 10, 28, f. 85, 46. 95, 4. AV. 8, 6, 24. 14, 1, 39. 2, 26. TBa. 2, 4, 6, 12. AIT. BR. 3, 22. ĀÇV. ÇR. 2, 11, 8. GRH. 1, 24, 4. M. 3, 119. 148. MBH. 3, 2010. 2448. R. 2, 40, 15. R. GORR. 2, 26, 26. 3, 53, 5. 4, 9, 41.